

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 8. Vtrùm aliquis purus homo fuerit, aut potuerit esse causa
prædestinationis alterius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Christi, sed etiam in his, qui præcesserunt. Nam argumenta facta quoad omnes in vniuersum probant propositionem datam. Quod autem Vazq. & Ruiz opponunt, pro præteritis non potuisse Christum orare specialiter: aliter autem, quam per orationem, non potuisse sua merita specialiter applicare, vt ij præ alijs eligerentur; non vrget. Primò; quia etiam pro præteritis potest oratio fundi præscindendo à præteritione, vt supra num. 137. probatum est. Et sanè, si Christus non potuisset petere à Patre, vt eos Prædestinatos, qui ipsum præcesserunt, præ alijs non Prædestinatis eligeret; nec potuisset petere, vt eligeret cæteros post suum aduentum sequituros: quia etiam horum electio præterita erat ab æterno. Pro vtriusque igitur æquè potuisse orare petendo eorum electionem, censendum est. Secundò; quia, licet Christus per orationem non potuisset applicare sua merita pro his potius, quam pro alijs Prædestinatis, in ordine ad eorum electionem: potuisset tamen per ratihibitionem, siue per gratiarum actionem factam pro his speciali modo, seu speciali affectu, quo pro alijs non fieret, casu, quòd alijs, & non isti fuissent electi à Deo. In quo nulla est repugnantia, non solum de potentia absoluta, sed nec de ordinaria: quidquid in oppositum Ruiz contendat. Vtriusque igitur ex his modis Christus sua merita applicauerit pro Prædestinatis in ordine ad eorum electionem, causa specialis fuisse dicendus est, vt omnes, qui defacto prædestinati sunt, præ cæteris non prædestinatis fuerint electi à Deo, vt satis, superque ex dictis liquidum manet.

QVAESTIO VIII.

*Virum aliquis purus homo fuerit,
aut potuerit esse causa
prædestinationis
alterius.*

157 **Q**uestio est de causâ meritoria. Suppono vt certum, sæpe vnum purum hominem mereri alteri de congruo aliquos prædestinationis effectus, etiam vocationem primam, à qua incipit series donorum gratiæ, quæ intrinsicè communicantur Prædestinato. Hoc enim pacto oratio Stephani impetravit vocationem Pauli, vt communiter sentiunt Patres. Quo circa August. tom. 10. serm. 1. & 4. de Sancto Stephano dixit. *Si Sanctus Stephanus sic non orasset, Ecclesia Paulum non habet.* Videatur Trid. sess. 22. cap. 2. & sess. 25. decreto de Inuocatione Sanctorum. Difficultas est, an hoc sufficiat, vt vnus homo sit causa prædestinationis alterius.

158 **A**ffirmat Vazq. 1. par. disput. 94. cap. 5. Quia putat, prædestinationem incipere à decreto primæ vocationis, nec posse hanc sub meritum alterius cadere, quin sub illud cadat ipsum decretum, atque adeò tota prædestinatio, saltem in radice. Consentiant Lessius disput. de Prædest. sect. 2. Cartagena de Prædest. discursu 11. pag. penult. concl. 3. Arrub. 1. par. disput. 79. cap. 2. & Alarc. 1. par. tract. 4. disput. 3. cap. 6. Addens, Beatam Virginem defacto meruisse de congruo prædestinationem omnium hominum, vt Christus meruit de condigno. Hanc tamen sententiam,

vt nouam, & singularem rejicit Soar. lib. 2. de Prædest. cap. 24. dicens, non posse purum hominem alteri prædestinationem mereri: intelligitur de potentia ordinaria. Idem quoad quæstionem de facto docent Herice disput. 29. cap. 5. Ruiz disput. 58. sect. 2. Tann. 1. par. disput. 3. quæst. 4. dub. 2. assertionem 5. & alij, addentes, de possibili non repugnare, vt purus homo mereatur alteri prædestinationem.

Propositio. 1.

Possibile est, purum hominem causam meritoriam esse de congruo totius prædestinationis alterius.

Ab hac propositione nemo dissentit. Constat enim, fuisse possibile, vt oratio Stephani non fuerit effectus prædestinationis Pauli: quia potuit à Deo esse prouisa ex alio fine, quam gloriæ Pauli. Quo casu benè potuisset Stephanus per illam impetrare à Deo integram prædestinationem Pauli, non solum quoad omnes effectus externos, sed etiam quoad omnes actus internos Dei. Idque tam iuxta sententiam admittentem prædestinationes gloriæ, & meritorum, quam iuxta sententiam eas negantem. Potuisset enim Deus moueri ad prædestinandum Paulum siue ad gloriæ, siue ad mediæ gratiæ, siue ad vtrumque ex merito orationis Stephani, vt ex meritis Christi fuit motus iuxta doctrinam datam quæst. 6. Addo, etsi oratio Stephani fuerit effectus prædestinationis Pauli, adhuc potuisse Stephanum per alia merita ad prædestinationem Pauli non pertinentia ipsam orationem pro Paulo exhibitam, eiusque prædestinationem mereri.

Propositio 2.

Nullus purus homo defacto est causa prædestinationis alterius (excepta forsâ Beata Virgine, de qua statim.)

Amplector hanc propositionem propter maiorem eius auctoritatem. Eam enim tradit expressè S. Thom. 1. par. quæst. 23. artic. 8. in corpore dicens, *Non enim precibus Sanctorum fit, quid aliquis prædestinetur à Deo.* Et ibi communiter Thomista. Tradunt etiam S. Greg. lib. 1. Dialog. cap. 8. à medio, & Prosper lib. 2. de Vocat. Gent. cap. 36. Et supponit August. lib. de Dono perseu. cap. 22. & epist. 107. ad Vitalem circa medium. Probari autem potest primò; quia oratio exhibitâ ab vno homine pro alio effectus est prædestinationis eius, pro quo oratur, vt constat ex dicendis disput. 43. Ergo nequit causa eius esse, saltem de potentia ordinaria, ne principium aliquod meriti cadat sub meritum. Quod satis est, vt defacto dicatur non esse, iuxta generalem doctrinam quæstionis primæ: maxime quando ad id asserendum nulla argumenta cogunt. Sed estò, non sit oratio vnus pro alio effectus prædestinationis eius, pro quo oratur, aut certe cadat ipsa sub alia merita orantis ad talem prædestinationem non pertinentia iuxta dicta proposit. 1. adhuc dicendum non erit, de facto per huiusmodi orationem, aut merita impetrari prædestinationem alterius. Quia id affirmari non potest sine positio fundamenti: quale non extat.

Fundamenta enim, quæ ab Aduersarijs adducuntur, aut adduci possunt, tantum probant, preces, aut merita vnius iusti prodesse alteri in ordine ad obtinendos aliquos prædestinationis effectus, aut etiam vocationem primam. Ex hoc tamen non inferitur, per ea etiam prædestinationem impetrari. Quia decreta ad ordinem intentionis præuium spectantia, in quibus potissimum consistit prædestinatio, non eo ipso cadunt sub merito aliquo, quod sub illud cadunt effectus prædestinati simul cum alijs decretis exequutivis. Per quam doctrinam patet solutio ad argumenta, quæ Aduersarij solent opponere. Secundò probari potest propositio; quia, vt in Tractatu de Incarnatione tenet sententia magis communis, omnes Prædestinati, excepto Christo Domino, & Beatâ Virgine, simul, & in eodem signo prædestinati sunt à Deo. Ergo nullus eorum est prædestinatus ob meritum alterius. Quamquam enim hæc duo simpliciter non sint incompatibilia: de quo modò non curo. At certè eadem ordinariâ, & magis connaturali prouidentia ægrè componi possunt. Omitto alias probationes minoris momenti, quas adferunt Soar. & Ruiz. Sufficiunt enim istæ ad quæstionem, defacto.

Propositio 3.

161 Beata Virgo causa fuit meritoria de congruo prædestinationis omnium hominum.

Probabilem mihi faciunt hanc propositionem plurima Patrum testimonia, quibus asseritur Maria mediatrix, & redemptrix totius generis humani eo modo, quo pura creatura tantum munus potuit attingere in consortio Filij. Nec non illa, quibus docemur, nullum beneficium nobis defacto communicari, nisi per Mariam. Quæ testimonia modò recitare non vacat, prout res postulabat. Plura eorum videri possunt apud nostrum Ferdinandum Salazar ad cap. 8. Prouerb. vers. 19. & tom. de Concept. cap. 21, per totum. Id ipsum validè confirmat doctrina satis recepta à Patribus, atque Theologis asserentibus, Virginem Deiparam ante omnes alios Prædestinatos electam esse, ac prædestinatam à Deo, prout satis clarè significat illud Prouerb. 8. Dominus possedit me in initio viarum suarum, ante quam quidquam faceret à principio. & iuxta Septuaginta. Dominus creauit me initium viarum suarum ad opera sua. De quo plura Doctores in Tractatu de Incarnatione. Videatur etiam Salazar ad hunc locum, & rom. de Concept. cap. 2. & seqq.

QVAESTIO IX.

An detur aliqua causa, vel ratio ex parte Dei electionis Prædestinatorum.

162 O Missio vniuersali sine operum Dei, qui est ipsius gloria iuxta illud Prouerb. 16. Vniuersa propter semetipsum operatus est Do-

minus. Specialem causam, seu motiuum inquirimus, cur Deus ex tot hominibus, quos creare decreuit, quosdam dumtaxat prædestinauerit, cæteris reprobatis? Cur tam pauci sint ab ipso prædestinati comparatione reproborum? Cur denique istæ determinatæ personæ potius, quam aliæ, fuerint prædestinatæ, aut præcitatæ? Habuisset Deus ad hæc faciendâ rationem aliquam: vel fuit pro ratione voluntas?

Propositio 1.

Cur Deus non omnes, quos creare decreuit, sed quosdam dumtaxat prædestinauerit, rationes assignari possunt ex parte Dei.

Ita docet S. Tho. 1. par. quæst. 23. artic. 5. & reliqui Theologi communiter. Soar. lib. 2. de Prædestin. cap. 25. Ruiz disput. 9. de Prædestin. sect. 2. & 3. Tann. disput. 2. quæst. 4. dub. 1. & apud eos alij. Prima ratio siue motiuum huius diuinæ prouidentia est, quam tradidit Paulus ad Roman. 9. dicens. Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam sustinuit in multa patientia vasa ira apta in interitum. vt ostenderet diuitias gloriae suæ in vasa misericordiae, quæ præparauit in gloriam. Itaque ratio eligendi aliquos, & alios reprobandi ostensio fuit diuinæ potentia, ac iustitia, & maior diuinæ bonitatis, ac misericordiae manifestatio: quæ quidem eximie erga Prædestinatos enitet, dum illi reprobatis alijs, eliguntur ad regnum, eisque ex ipsâ aliorum reprobatione multa, & maximè proueniunt utilitates. Secunda ratio prædictæ prouidentia Dei ab ostensione cæterorum attributorum capitur. Eâ enim ostendit Deus insuper longanimitatem, benignitatem, & patientiam, tolerando Reprobos in hac vitâ, & ad poenitentiam inuitando. Ostendit liberalitatem, misericordiamque erga ipsos, conferendo illis vitam, bona temporalia, atque etiam spiritualia ex vero affectu salutis eorum: ac tandem eos puniendo citra condignum. Ostendit amorem boni & detestationem mali in peccatorum punitione. Ostendit denique sapientia suæ suauitatem, potentiam, & efficaciam: dum relinquens homines in manu consilij sui eos connaturaliori quadam gubernandi methodo sinit iuxta arbitratum proprium incedere. Quo multi inbaratrum peccatorum, atque perditionis labuntur: non tamen sine ingenti bonorum prouentu, quæ Deus ex eorum malis sapientissimè, atque potentissimè elicit. Tertia denique ratio prouidentia Dei supra dicta ex maiori perfectione, ac pulchritudine Vniuersi desumitur. Quod certè, sicut perfectius euadit, pensatis omnibus, ex permissione peccatorum, quam, si nulla in eo peccata permitterentur, vt bene probat Ruiz disput. 2. de Prouiden. sect. 4. & 5. Ita perfectius euadit, & potiori iure ex perditione Reproborum, quam, si nulli reproberentur. Hæc, & alia similia sunt motiua, rationisque, quæ assignari possunt, cur Deus non omnes, sed quosdam dumtaxat prædestinauerit, cæteris reprobatis. Vide eas late, & eruditè exornatas multa Scripturæ, & Patrum auctoritate apud Ruiz tom. de Prædestin. disput. 16. & 17.

Quæ fere eadem rationes reddi possunt, cur Deus longè plures reprobauerit, quam prædestinauerit. Quia, quò maior est numerus damnatorum.

D D D D D 2 torum